

DARMO 1/2 ROUTI - VII.

Ášter 1/2, 07 srpen 2018

7. Jak jsem to májlem nestihla Michalovi se podařilo oddělit stěhováním z atelieru o čtvrt roku, což bylo šťastně, pro rekonstrukce našeho budoucího bytu se trošku protáhla. Zatím je vše vřehno vycházelo. Děšťátko málo páťijá-t v polovině dubna a byl teprve začátek břežna. Ještě pář dodávek a mohli bychom se pěstěťovat, aby bylo do vřehno pákná páťipraveno.

Někdy už to bylo nekonečno. Páťibrala jsem dvacet kilo a páťipadala si jako velryba, kteráj spolkla slona. Až jsem jedla hodně nebo májlo, každě 1/2 t 1/2 den ukázala váha o kilo víc.

ŽNesměte se tolik cpáťt, maminko, ě napomněla mě lůkaťka.

ŽAle vdy

já už máj skoro jenom jablka. ě

ŽNo jo,

jeně to jich nsměte zbaťtit páť kilo za den, ě smějla se.

Michal posledně 1/2 dny ažil jen začívováním bytu. Seděli do noci s kamarádem designerem a nad lahvinkou vna vymějleli vřehno močn, někdy i nemočn. Když jsem načo namětla, hned mě zaháněli, až př 1/2 si jdu psáťt ty svoje ženskě v 1/2 mysly do časopisu a nepletu se do práce profesionálům.

ŽMyslela jsem, že v tom bytě budeme bydlet, a ne že s něm chcej vyhráť soutě o nejstudenějši interiř roku. Vdy je to samě kovová konstrukce a sklo. Uvdom si, že tam budeme s malě 1/2 dťtěm. ě

ŽHelenko, to teplo tam páťece vnesej ty, ě prohlěsil Michal poeticky a jáj bych ho nejradějši praťtila. Nějvrh vypadal zajmavě, ale vzhledem k Michalovu obdivu k minimalistickému stylu jsem netušila, kam si vlastně uloěme vřci.

ŽA co to máj běťt na tom stropě? Vypadě to jako stan. Nebo ten vřkres drěm obrěceně? ě motala jsem s papřrem.

ŽTo je páťece osvětleně. Na stropě bude objekt s vypnutěho bě-lěho satěnu a v něm 1/4 řovka. Parěda, že? ě

Už jsem si páťipadala protivněj těm, jak na vřem viděm nač jakě chyby, tak jsem maněla pochvájilila, ale stejně mi vřtalo v hlavě, jak tu vřc budu ve řty řmetrově v 1/2 řce řstít, až se upřějš, nebo až dovnitř napadajě mouchy. A co když praskne řřovka? Radějši nedomějlet.

x x x

â€ŽMÃ-Ãjo, prosÃ-m tÃ, mohl bys jÃ-t jeÃitÃ vyvenÃit Olivera, neÃ¼ pÃjdeÃi do prÃice? My jsme dneska s Terezkou nÃjakÃ© unavenÃ©,â€œ hladila jsem odpoledne svÃ© obÃ™- bÃ™icho.

â€ŽTak si bÃte lehnout, jÃi pÃjdu hned,â€œ pohladil mÃ takÃ©. V tu chvÃ-li dÃ-tÃ zmÃnilo polohu a vedle Michalovy dlanÃ naskoÃila velkÃ boule. OpatrnÃ ji osahÃjval a hÃdal, jestli je to loket nebo tÃ™eba patÃka. To ho Ã°plnÃ fascinovalo.

Pustila

jsem si televizi a podloÃila se polÃitÃi na posteli. Byla jsem rÃda, Ãe budu mÃ-t chvilku klid. Oliver odchÃjel s pÃnÃ-Ãkem a nechÃpavÃ se po mnÃ ohlÃdl. Byl zvyklÃ½, Ãe chodÃ-me vÃtÃjinou spolu, ale v jeho osmi mÃsÃ-cÃ-ch s nÃ-m mÃjvala psÃ-puberta, kterou jsem jÃi, ve svÃ½ch osmi mÃsÃ-cÃ-ch, zase tak dobÃ™e nezvlÃdala. UÃ¼ mÃi vÃ½ku dospÃlÃho psa, ale jeÃitÃ byl nohatÃ½ a troÃku neohrabanÃ½, takÃe se mÃ obÃas lidÃ© ptali, jestli je to ÃitÃnÃ dogy harlekÃna. Zvykl si u nÃs rychle. KoÃky sice nejdÃ™-ve protestovaly, ale kdyÃ zjistily, Ãe jim to legraÃnÃ-puntÃ-kovanÃ© psÃ- tÃ™eÃitidlo nechce ublÃ-Ãit, vzaly ho do party.

Oliver se

umÃi smÃit. Vypadalo to nesmÃ-rnÃ komicky, ale byl to nefalÃjovanÃ½ smÃ-ch. PrÃ½ je tahle schopnost pro dalmatiny typickÃi, ale jÃi jsem nic takovÃho jeÃitÃ nevidÃla. Vypadalo to tak, Ãe kdyÃ nÃs vÃ-tal, nebo pÃ™iÃla nÃjakÃi nÃivÃitÃva, ohrnul pysky a vycenil zuby. SouÃasnÃ vrtÃl nejen ocasem, ale rovnou celÃ™m zadkem. LidÃ©, kteÃ™-ho neznali, mÃli obavy, Ãe jde o vÃ½hruÃnÃ© cenÃnÃ- zubÃ- a dÃjvali se k Oliverovu pÃ™ekvapenÃ- na Ã°stup. On se vÃjak na lidi opravdu poctivÃ Ã™ehtal a vydrÃelo mu to celÃ½ jeho psÃ- Ãivot. Od tÃ© doby sleduji vÃjechny dalmatiny, kterÃ© potkÃim a pÃir smÃ-ÃkÃ- uÃ¼ jsem mezi nimi objevila.

Probudilo mÃ jakÃ©si divnÃ© nepohodlÃ-. ZaÃnalo se stmÃ-vat. Michala jsem neslyÃjela, ten uÃ¼ Ãjel urÃitÃ do divadla, a Oliver, stoÃenÃ½ do klubÃ-Ãka, chrupkal v nohÃich postele. PodbÃ™iÃkem mi projela kÃ™eÃ. NejdÃ™-ve jsem tomu nevÃnovala pozornost, ale pak mi pÃ™ipadlo, Ãe kÃ™eÃe pÃ™ichÃzejÃ- v docela pravidelnÃ½ch intervalech.

â€ŽTo ne, dÃvenko! JeÃitÃ je skoro mÃsÃ-c Ãas, tak nikam nespÃchej,â€œ pÃ™emlouvala jsem bÃ™icho.

Ani jmÃno jsme jeÃitÃ definitivnÃ nevybrali. Od tÃ© doby, co jsme se dozvÃdÃli,

Á¾e je uvnitř dĚvĚtko, zaĚali jsme sice Ě-kat bĚ-Ěku pracovĚ Tereška, ale lĚ-bila se mi i spousta jinĚch jmen. A hlavnĚ nejsme pĚstĚhovanĚ. ChtĚla jsem jeĚtĚ hodnĚ vĚcĚ- protĚ-dit a zlikvidovat, aĚ s sebou nevlĚĚ-me zbyteĚnosti, kterĚ se pak stejnĚ vyhodĚ-

UklidĚovala jsem se, Ě¾e jsou to jen ĚžposlĚciĚ, ale pĚesto jsem zaĚala vytahovat vĚci ze skĚnĚ- a cpĚit je do velkĚch pytlĚ, kterĚ jsem uĚ naĚstĚ- v pĚedstihu nakoupila. Ěas ubĚ-hal a bolesti zaĚaly bĚt silnĚjĚ- a ĚastĚjĚ-. Nasunula jsem tĚmi pytle do jednoho kouta a tĚmi do druhĚho. Na jedny jsem dala ceduli ĚžpĚstĚhovatĚ a na druhĚ ĚžvyhoditĚ. Bylo pĚl jedenĚctĚ a Michal nikde. ZkouĚjela jsem volat do divadla, ale prĚ uĚ dĚvno odeĚjel. Pak jsem si vzpomĚla, Ě¾e se na dneĚek zase domlouval s tĚm designerem. Asi mĚ nechtĚli ruĚit, tak se chudĚci obĚtovali a Ěili se namazat rovnou nĚkam do hospody.

ĚAu, au, maminko, tys mĚla pravdu, kdyĚ jsi Ě-kala, aĚ si neberu umĚlce, Ě¾e bude pĚ-t. UĚ je to tady. Nikdy nenĚ doma, kdyĚ je potĚeba,Ě nadĚvala jsem, a ve chvĚlĚch mezi kontrakcemi jsem si chystala taĚku do porodnice. Bylo mi jasnĚ, Ě¾e i kdyby se teĚ Michal vrĚtil, stejnĚ mi uĚ nebude v niĚem uĚiteĚnĚ, a po pĚlnoci jsem si zavolala sanitku.

Oliver pochopil, Ě¾e se dĚje nĚco divnĚho. ZdravotnĚci v ĚervenĚch kombinĚzĚch se mu pranic nelĚbili a chtĚl jĚ-t se mnou. TentokrĚt se vĚbec nesmĚil, ale ĚtĚkal a dorĚĚel. Jeden z nich Olivera odkopl. ZajeĚela jsem na nĚj, co si to dovoluje. SnaĚila jsem se psa uklidnit, ale pĚinovĚ uĚ mĚ tlaĚili ze dveĚ. Oliver ĚtĚkal a kvĚlel jako Ě-lenĚ.

ĚTakhle zburcuje celĚ dĚm, nemohli byste mu pĚchnout nĚco na uklidnĚnĚ-?Ě zeptala jsem se.

ĚJsmo snad veterinĚi?Ě odsekl mi ten, co prve Olivera kopnul.

ĚTak jĚj ho dĚjm k sousedce,Ě napadlo mĚ. Vytrhla jsem se jim a zkroucenĚj v pĚedklonu jsem mazala o patro vĚĚj.

ĚĚenskĚj, neblĚjnĚte, je nejvyĚĚ- Ěas, jinak nĚjm porodĚte v sanitce,Ě rozĚiloval se zĚchranĚiĚ. Zazvonila jsem a v tu chvĚli mi praskla voda. Od tĚ chvĚle byly kontrakce jeĚtĚ mnohem silnĚjĚ-. ProdĚchĚvala jsem bolest a syĚela nadĚvky smĚĚujĚ-cĚ- k Michalovi.

Trvalo

nekoneĚnĚ dlouho, neĚ panĚ- ChmelĚ-kovĚj otevĚela. Byla rozespalĚj, s natĚĚkami na hlavĚ, a vĚbec nechĚpala, proĚ jĚ- uprostĚ noci ĚupĚ-m u dveĚ.

ĚCo se dĚje?Ě

Protože

už byla trošku nedoslýchavá, musela jsem já- takticky opakovat, že chci, aby u sebe nechala padesát noc Olivera, jinak že se v domě nikdo nevyspá-

Že pro mě

koukala na klávese, které jsem já- strkala do ruky.

Že Protože

jedu do porodnice a manžel nená- doma. Paní Chmelková, rájino na náš zazvoníte, vražte mu psa a takticky mu to, prosím vás.

Konečně já- vřechno došlo, ale pro zmařnu začala zmatkovat a mělem si zabouchla vlastní dveře. Chlapi už na nic neekali, každá má chytit z jedné strany a upalovali se mnou do sanitky. Pak už šlo vřechno rájz na rájz. Cítila jsem velkou tlak, jak se dříve dralo na svět.

Že Asi to

vážně nestihneme, kvělela jsem na lehátku.

Že Vydrate, maminko, za chvíli jsme tam, kontroloval záchranář situaci.

Že Už je

vidět hlavička? ptala jsem se.

Že To nená-

hlavička, že zděsil se a hned volal vyslaškou, že ten porod, co vezou, už se rozběhl, ale že je to konec pánevni. Byla jsem zmatená a ptala jsem se, co to znamená.

Že To znamená, že je dříve obráceně a netlačí se ven napřed hlavičkou, ale zadkem."

Že To jde? že síla jsem se.

Další-

události jsem vnímala jako ve sních. Zastavili jsme před nemocnicí, ze které už vybíhal personál s lehátkem, na které má doslova přehodili, a předně padněmu divákovi se musel naskytnout nevšední pohled. Dlouhou chodbou v Nemocnici Milosrdných bratřů- utákal sestry s lehátkem, jedna už rovnou svlékala a v bahu mě svrátky házela druhou sestrou, která je sbírala. Potom mi strážily ruce do krátké bílé košile a už jsem byla na sáňce.

Děl si

vybavuji jen starostlivě vřazy lásky, které se nemohli dohodnout, jestli bude možná porod přirozenou cestou, nebo má- přistoupit k císařskému řezu. Zvolili první variantu a to, co nás sledovalo, bych si nerada jeřitá, někdy zopakovala. Nejdříve itá já- vřak bylo, že až zadkem napřed, přiměla na svět krájsněji zdravěji holáčka. Dostala jméno Jolanka. Terezku jsem pustila z hlavy v momentě, kdy jsem zjistila, že jen na našem pokoji, kde bylo deset maminek, se vyskytují- Terezky už ty.

Že Volal manžel a moc vás pozdravuje, že vyřizovala mi v poledne sestřička.

Ukázal se

a¾ za t½mi dny a vypadal strašně. Zapřá-sahala jsem ho, aby pšestal slavit a honem pšipravil to nejnutnějš- do novšho bytu, abych u¾ tam mohla s dš-tštem z porodnice pšijet. Ubezpečil mš, š¾e všjechno zašš-dš- a pš½ si nemšim dšlat všbec ššdnš starosti. Moc mš to neuklidnilo.

Za dalš-

t½mi dny si pro nšs pšijel. V bytš stšl Venca š patnš½ na štaflšch a maloval, dštskš postš½lka byla v koutš rozloššenš na pšvššinitele a v loššnici leššela matrace rovnou na zemi. Pšed nš-, takš na zemi, tršnil televizor, podlošš½ zškonš-kem pššce, aby se na nšj lšpe koukalo.

šKde je Oliver a košky? š zeptala jsem se unavenš.

šKošky

jsou ješš v aššas u Olivera jsem radšji nechal u panš- Chmelš-škovš, mšl jsem moc pššce, š prohlšsil Michal.

šNo to vidš-m, š rozhlš-ššela jsem se po nšjakšm tupšm pššedmštu, kterš½m bych ho bacila. A to jsem ješš v tu chvš-li netuššila, š¾e celš½ tš½den zapš-jel Terezku, protoš¾e si v tom opojenš- ani nezapamatoval, š¾e se našje miminko jmenuje Jolanka. MIA KOBOSILOVš